

Дзядук Ю., студентка
Науковий керівник: Данилюк Т.І.,
к.е.н., доцент кафедри економіки, безпеки
та інноваційної діяльності підприємства
Східноєвропейський національний університет
ім. Лесі Українки, м. Луцьк, Україна

ДОСЛІДЖЕННЯ СУЧАСНИХ ОРГАНІЗАЦІЙНИХ ФОРМ ІННОВАЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

Умовою економічного зростання та підвищення якості життя будь-якої країни є інноваційна активність. Важливість інновацій в економічному розвитку зумовила активне впровадження інноваційних технологій і, відповідно, виникнення та розвиток різних організаційних форм інноваційної діяльності. Зрозуміло, що цьому питанню активно приділяється постійна увага вітчизняних та зарубіжних вчених. Дослідження сучасних організаційних форм інноваційної діяльності, покликаних реалізовувати складні інноваційні проекти та переймання міжнародного досвіду в цій сфері має стати важливою складовою сучасної стратегії інноваційного розвитку української економіки.

Розширення наукомістких виробництв, посилення конкуренції на міжнародних ринках, стабільність темпів розвитку науково-технічного потенціалу, створення робочих місць, формування виробничої і соціальної інфраструктури, підтримка бізнес-активності і постійне стимулювання розвитку науки можуть бути забезпечені співпрацею науково-дослідних закладів із бізнесовими структурами, що здійснюється за підтримки влади.

До ефективних організаційних форм наукового-дослідного співробітництва належать науково-технологічні центри, технопарки і технополіси. Створення таких структур означає якісно новий рівень реалізації та забезпечення інноваційних процесів і формування сприятливих умов, в якому наукові ідеї перетворюються на унікальну конкурентоспроможну наукоємну продукцію, здійснюють науковий прогрес у галузі новітніх технологій.

Регіональні науково-технологічні центри вибудовують свою діяльність з огляду на особливості регіону. Так, найпоширенішою формою інтеграції науки і виробництва у США є університетсько-промислові центри та інженерні центри при університетах. Університетсько-промислові центри створюють на кошти Національного наукового фонду США при університетах з метою об'єднання ресурсів промислових фірм і наукового потенціалу університетів [1, с.457].

У Німеччині існують переважно засновницькі центри, центри інновацій і центри промислової технології. Засновницькі центри об'єднують новостворені

підприємства (переважно обробної промисловості й виробничих послуг), їх засновниками є комуни, промислово-торговельні палати, банки, економічні союзи, університети. Вони координують діяльність комерційних фірм, підтримуючи їх на етапі становлення і сприяючи розвитку тих, які забезпечують краще використання ресурсного потенціалу регіону. Центри промислової технології сприяють впровадженню новацій у серійне виробництво [2, с.235].

Технопарки (науково-технічні парки) об'єднують науково-дослідні підрозділи промислових компаній і створені ними підприємства, які залучають для роботи над замовленнями компаній персонал університетів. Завдяки цьому наукові співробітники мають можливість застосувати на практиці результати своїх досліджень [3, с.198].

Особливістю технопарків є те, що вони об'єднують фірми, які працюють у найпередовіших сферах науки і техніки. Завдяки їх компактному розташуванню більшість організаційних, управлінських і секретарських функцій централізовано виконує кваліфікований персонал [4, с.140].

Найсучаснішою формою інтеграції науки і виробництва є технополіси. Особливі компактно розташовані сучасні науково-виробничі утворення з розвиненою інфраструктурою, що забезпечує необхідні умови для праці та відпочинку, для функціонування науково-дослідних і навчальних інститутів, що входять до складу цих утворень, а також підприємств, компаній та фірм, що виробляють нові види продукції на базі передових наукомістких технологій.

Функціонування технополісів, технопарків тощо створює сприятливе середовище для творчої праці та оперативного впровадження наукових результатів у виробництво, скорочує цикл «наука – техніка – виробництво», прискорюючи тим самим економічний розвиток регіонів і суспільства загалом [5, с.203].

Науково-технологічні парки стають стартовим майданчиком для прискореного освоєння наукових розробок виробництвом, для створення інноваційної наукомісткої продукції та її успішної реалізації на вітчизняному і закордонному ринках, полігоном для освоєння навичок менеджменту в сфері науки і наукового обслуговування, підвищення кваліфікації наукових працівників і спеціалістів.

Отже, діяльність центрів трансферу технологій забезпечує інформаційну, організаційно-економічну та правову підтримку створення і реалізації виробничих технологій і активізує бізнес-клімат в регіоні, визначає стратегію розвитку як окремих підприємств, так і регіону загалом. Однак, ефективність їх функціонування значною мірою залежить від участі органів місцевої влади у налагодженні взаємодії між співробітниками центрів і підприємствами.

Список використаних джерел:

1. Інвестиційно-інноваційна діяльність: теорія, практика, досвід: Монографія / М.П. Денисенк та ін.; За ред.: М.П.Денисенка, Л.І.Михайлової. – Суми: Університетська книга, 2008. – 1049 с.
2. Інноваційний менеджмент: Навч. посібн. / Валентина Стадник, Микола Йохна. – К.: Академвидав 2006. – 463 с.

---

3. Інноваційний менеджмент: Навч. посібн. / Петро Микитюк; Міністерство освіти і науки України. – К.: Центр навчальної літератури, 2007. – 349 с.

4. Інноваційний менеджмент: Навч. посібн. / Л.І.Михайлова, С.Г.Турчіна. – К.: Центр навчальної літератури, 2007. – 247 с.

5. Інноваційний менеджмент: Навч. посібн. / Н.В.Краснокутська. – К.: КНЕУ, 2003. – 503 с.

Дзядук Ю., студентка
Науковий керівник: Мохнюк А. М.
К.е.н., доцент кафедри економіки, безпеки
та інноваційної діяльності підприємства
Східноєвропейського національного
університету імені Лесі Українки,
м. Луцьк, Україна

ПРОБЛЕМИ ВПРОВАДЖЕННЯ ІННОВАЦІЙНОЇ СТРАТЕГІЇ НА УКРАЇНСЬКИХ ПІДПРИЄМСТВАХ

Стратегічне управління як процес можна представити у вигляді послідовності декількох етапів. Один з класичних підходів до стратегічного управління передбачає наступні етапи цього процесу:

- 1) визначення місії організації в системі більш високого рівня;
- 2) стратегічний аналіз зовнішнього і внутрішнього середовища організації;
- 3) прогнозування параметрів розвитку;
- 4) розробка цілей;
- 5) формування та вибір стратегії;
- 6) реалізація стратегій;
- 7) контроль, коригування і регулювання.

Стратегічне управління дозволяє розробити засоби і методи, які сприяють досягненню поставлених цілей з урахуванням умов, що склалися в зовнішньому і внутрішньому середовищі. До найбільш перспективних методів стратегічного управління підприємства, що відповідають сучасним вимогам, слід віднести: системний підхід з використанням критерію системної раціональності; ситуаційний підхід, який використовує теорію факторів виробництва і критерій економічної раціональності або ефективності; підхід, який би розглядав підприємство як суспільний інститут, який повинен задовольняти різні групи інтересів, а його структура і управління будуються на основі концепції соціально-економічної раціональності[1].

Основою розвитку підприємства в сучасних умовах господарювання є інноваційна стратегія.

Одним з видів інноваційної стратегії є стратегія НДДКР, що розробляється на функціональному рівні. Цей вид стратегії відображає більш конкретизовані способи